

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

som vi uden videre kan forstå, selv om selv svensk, har jeg forstået, ind imellem kan frembyde visse vanskeligheder, men vi importerer også varer fra sprogområder, som man ikke kan regne med at størstedelen af befolkningen kan tale: spansk, portugisisk, kinesisk, japansk osv. Så det må være et krav, at den adgang, man giver til deklARATIONERNE her, ikke bliver reduceret helt urimeligt, fordi en række af deklARATIONERNE udformes på en sådan måde enten af sproglige grunde eller, som hr. Vivike var inde på det, af kodningsmæssige grunde, så forbruget ikke får den nytte af deklARATIONERNE, som var tiltænkt. Heri ligger ikke nødvendigtvis, at deklARATIONERNE på disse udenlandske varer skal foreligge på dansk på hver eneste vare. Jeg synes, man må prøve at finde en eller anden praktisk udformning. Vi har ikke tænkt det nøjere igennem, men der er vel ikke noget i vejen for, at man oven over hylden, hvor disse 100 eller 200 importerede enheder står, kan skrive, at de er ensartede og indeholder de og de ting, i stedet for at skulle klistre mærkaten på hver enkelt vare. Det var dog en mulighed, som var langt mere praktisk, og som vi vel nok også kan se på i udvalget.

Derefter nævnte hr. Lowzow og senere også hr. Johan Philipsen eksportensynet. Jeg må erkende, at jeg synes, der kan være en vis dobbeltmoral i at sige, at de og de varer kan vi af sundhedsmæssige årsager ikke acceptere til den danske befolkning, men vi kan meget vel acceptere, at de eksporteres. Hvis ikke det er en vis form for dobbeltmoral og en smule hykleri, så ved jeg egentlig ikke, hvad det er. Derfor har jeg ikke syntes, at en sådan dobbeltmoralisk holdning kan opretholdes, og derfor har jeg syntes, at disse regler må gøres ensartede.

Derefter rejste hr. Lowzow og en række andre senere hen — men jeg nævner det i den rækkefølge, hvori det blev rejst, for en række af problemerne er naturligvis gennemgående — spørgsmålet om udgifterne. For det første synes jeg, man må erkende,

at der ligger et ganske stort arbejde i overhovedet at opgøre udgifterne. Det er et relativt nyt lovområde, som det kræver et stort arbejde at opgøre, men man har forsøgt at opgøre det så godt som overhovedet muligt og har nået en række størrelsesordner, som efter min mening ser rimeligt ud og — her kommer det — efter min mening er acceptable. For hvad er det, vi skal sammenholde det med, ganske uanset om det er omkostningsordner i det offentlige, altså i det statslige, det amtskommunale eller det kommunale, eller hos de private, som jeg erkender får meromkostning? Vi skal sammenholde det med det, hr. Vivike med megen styrke gjorde gældende: den sundhedsmæssige effekt. Jeg gad nok vide, hvordan man umiddelbart opgør en række af disse sundhedsmæssige effekter. Ja, noget af det er meget let at opgøre. Mindre sygedage kan opgøres i tabt arbejdsløn, i sygesenge, hospitalssenge osv. Men en generel svækkelse af sundhedstilstanden i det hele taget, som fru Dagmar Andreasen også var inde på, er det overmåde vanskeligt at opgøre i kroner og øre. Derfor kan det være lidt vanskeligt at sammenholde 60 mill. kr. med de sundhedsmæssige begreber, som ikke altid kan opgøres i kroner og øre. Men forsøger man bare at skaffe sig en fornemmelse heraf, kan disse beløb vist ikke på nogen som helst måde siges at være uacceptable.

Jeg er enig i den næste betragtning fra hr. Lowzow om, at det kan blive urimelig dyrt i henseende til, hvilken effekt det får, hvis vi ikke får en kraftig laboratoriestyring. Derfor vil man også se, at nogle af de stærkeste paragraffer, hvis jeg må bruge det udtryk, netop går på laboratoriestyringen. Vi er nemlig opmærksomme på, at vi her har at gøre med meget kostbare enheder i instrumenter og i personale, og hvis vi ikke får foden meget stærkt ind her, løber udgifterne til disse områder fra os. Det er der ingen der ønsker, for her betyder merudgifter ikke nødvendigvis at være lig med en større effekt, som vi alle ønsker det.

Hr. Lowzow sluttede med at udtrykke